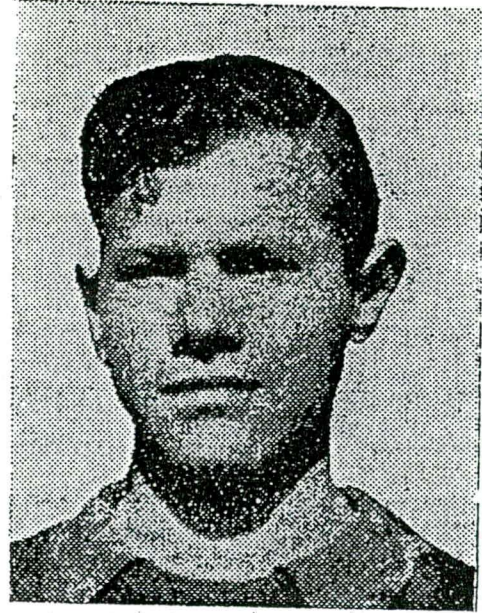

פגל דויד-אריה

בן ישראל וחיה. נולד ב־1931 בירושלים. גמר בית-ספר של "המזרחי", למד הנהלת פנקסים ופקידות כללית בבית-הספר למסחר "שקספיר". עבד זמן-מה במשרד בית-הספר ואחר-כך במשרדו של עורך-דין. התעתד ללמוד ולהתכונן לבחינת בגרות והפליא את מוריו וחבריו בכשרונו. למראה התעללות חיילים בריטיים ביהודי החליט להצטרף להכשרה מגויסת של ארגונו "הנוער העובד", כדי להכשיר את עצמו למלחמת החירות. במחנות ההכשרה, בעין-השופט ואחר-כך בתל-יוסף, עבד גם במשק והוסיף ללמוד בשעות-הפנאי ולהתכונן לבחינות. עם פרוץ המהומות והתחלת מלחמת-השחרור נהפכה חבורת הכשרתו למחלקה קרבית של הפלמ"ח. הנוער דויד, בשנתו ה־17, השתתף עם חבריו הקשישים בליווי שיירות, בקרבות נגד קני הפודעים באזור ה"משולש", במבצע "נחשון" לפריצת הדרך לירושלים, בפריצה לעיר העתיקה, כאלחוטאי בחזית ירושלים, ובמבצע "דני" לשחרור שפלת לוד. הועלה בדרגה והיה אולי הסמל הצעיר ביותר בכל הפלמ"ח. בקרבות נעשה רציני ואיתן ברוחו כמבוגר. כשקיבל ידיעות על חברים יקרים שנפלו היה כובש את כאבו ואמר: "אנחנו נמשיך את מלחמתנו ונגשים את שאיפותיהם של הנופלים". באחרונה נשלח עם יחידתו להגנה על תיקון צינור-המים בנגב לשם הזרמת מים לישובים המנותקים, שמלאי מימיהם הלך ואזל. הצטיין באומץ ובהחלטיות בביצוע הפקודות לכיבוש משלטים בתחום אש האויב המצרי ובסילוק קני ערבים ששימשו מקלט למחבלים בצינור. בשעת התקנת עמדה למכונת-יריה להגנת הצינור נפגע ונפל במשמר-הנגב ביום 5.9.1948. היה קבור במשמר-הנגב. ב־15.11.1949 הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות בנחלת-יצחק.